

så att ekot hördes långt omkring. Men nu tjänade det ingenting till att försöka. Nej, nej, det tjänade ingenting till.

Pers rop blefvo allt mer otydliga och hördes allt längre och längre bort. Slutligen blef allt stilla och tyst som förut.

»Säker» ville också öfvergifva mig. Jag försökte att få honom att stanna genom att lofva honom ett stort, stort grötfat, och då detta icke lugnade honom, försökte jag att hålla honom kvar med våld. Men det var förgäfvat. Han slet sig snart lös och var i blinken sin kos.

Sorgen och förskräckelsen kom nu öfver mig med ny styrka. Det gjorde så ondt i bröstet, att jag segnade ned, där jag stod.

Medan jag återigen tänkte på min fruktansvärda hjälplöshet, hördes ett nytt rop. Jag sprang upp och lyssnade med återhållen andedräkt, till dess jag var nära att kväfvas. Nej, öfverallt var det så stilla, att icke ett blad rörde sig.

Jag sjönk åter ned alldeles förlamad af fruktan. Det sved i halsen, kinderna värkte, hjärtat kändes ondt, jag var sjuk öfverallt; jag stönade och jämrade mig, för ingen, ingen räddning kunde jag se.